

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 17. De quibusda[m] qui habiti sunt impij, cùm ex omnibus
popularibus suis longißimè ab impietate abessent.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

certum videtur, ut in re perspicua argumentis ab-
utendum non putem.

*Quidij locum quendam ex Apollonio Rhodio sum-
ptum esse.* CAP. XVI.

TERRAM Africam serpentibus plurimis infe-
stam esse constat: eius autem rei Ovidius hanc
causam adfert, quod Perseus

*Viperi referens spoliū memorabile monstri,
Aera carpebat tenerum stridentibus alis;
Cumque super Libycas victor penderet arenas,
Cingonei capitis gutta cecidere cruenta,*

Quas humus exceptas varios animavit in angues.

Quam fabulam videtur hausisse ex Apollonio Rho-
dio, cuius versus ex quarto libro Argonauticon sub-
ijciam: quod eos Ovidius non imitatus modò, sed
propè interpretatus videtur:

*Εἶπε δ' ἰσθδης λιβύλω παρεπέπαστο Περσός
Ευρυμείδων, καὶ δὲ τὸ κάλεισκέ νιν ἔνομα μίτηρ,
Τορρῶν ἀρπτόμων κεφαλῆ βασιλῆι κομίζων,
Ὅσαι κινάνει σάγης αἵματ' ἔδασ ἵκοντο,
Ἄι πῖσαι κείνων ὀφείων γέν' ἐβλάσθησαν.*

De quibusdam qui habitū sunt impij, cum ex omnibus
popularibus suis longissimè ab impietate abessent.

CAPVT XVII.

De Diagora Melio, Theodoro Cyrenaico, aliis-
que nonnullis ita plerique veteres, quasi de ho-
minibus summè impiis, loquuntur, quique nullum
omnino deum esse crederent. Eandem etiam notam
calumniatores Socrati inurere voluerunt: eamque
ob causam Aristophanes, quem ipsum αἰθεον fuisse
non dubito, Socratem Melium vocat. At de Socrate
quidem

Mureti
lectiones
LII
28

quidem longè alia est Iustini Martyris, sanctissimi
 & eruditissimi viri sententia, qui in apologia secunda
 pro Christianis, eum quodam modo Christianum
 fuisse ait. ita enim scribit: Οἱ μὲν λόγῳ βιάσαντες ἡ
 ἀνοί εἶσι, καὶ ἄν' ἀθεοὶ ἐνομιάζησαν, οἷον ἐν ἑλλήσιν μὲν ἄθεο
 τῆς καὶ ἠέρεκλειτῶ, καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτοῖς. ἐν βαρβάρῳ δ' αὖτε
 καὶ ἀναίσι, καὶ ἀζαείας, καὶ μισαῖλ, καὶ ἠλίσι, καὶ ἄλλοις πολλοῖς
 Et certè Socrates numquam docuit nullos deos esse
 sed tantum esse supremum quendam deum, immen-
 sum, infinitum, aeternum, multo superiorem, ac
 potentiorē iis omnibus, qui tum pro diis publicè col-
 labantur. De Diagora autem, & Theodoro, item de
 de Euemero Agrigentino, & aliis quibusdam, Ciceronem
 mens Alexandrinus in Protreptico mirari se scribit
 quid ita eos antiqui pro impiis & atheis habuerint
 cum illi tamen, & modestè ac frugaliter viuerent,
 hoc propius accederent ad veram pietatem, quam
 ceteri, quod, etsi veri Dei cognitionem consecuti non
 erant, eos tamen qui colerentur à popularibus
 deos non esse intelligebant. Verba pij ac sancti
 philosophi hæc sunt: θαυμάζειν ἔπεισί μοι, ὅτι πρότερον
 μερον τ' ἀπερηγαντίνον, καὶ νικάνορα τ' κύριον, καὶ διαφύλακτον
 καὶ ἰππων τ' μίλιον, τὴν τε κυρηνάϊον ὅπῃ τούτοις ἀνεῖται
 θεόδορον ὄνομα αὐτῶ, καὶ πῖνας ἄλλας συγγένους, σωφροσύνης
 βιωκότας, καὶ γαδρωροκότας, ὁξύτερόν τε τῆς λοιπῆς αἰσθη-
 πων, τ' ἀμφοῖ τὲς θεὸς τῆς πλάτῃ, ἀθεοὶ ἐπιχειροῦντες
 εἰ καὶ τ' ἀλήθειαν αὐτῶ μὴ νενοκότας, ἀλλὰ τ' παλαιῶν
 ἀποπλοκότας ὅπερ ἔσμι κρόν εἰς ἀληθείας φρονήσεως ἀπο-
 ρον ἀναφύεται σπέρμα. constat igitur, nouum non esse
 sed illis etiam temporibus in consuetudine positum
 fuisse, ut illi ipsi, qui in ratione diuini numinis colen-
 di fœdissimis implicati erroribus tenebantur, homi-
 nibus eruditissimis, quibus intelligerent stultitiam suam

non probari, impietatis, χ ἀδελότης maculam aspergere conarentur.

De loco quodam ex Eunuchō Terentiana verius videri sensisse Donatum, quàm Turnebum.

CAPVT XVIII.

RECTISSIME ac verissimè exposuerat eruditissimus Grammaticorum Donatus dictum illud Phædræ Terentiani, *si non tangendi copia est,*

Eho! ne videndi quidem erit? si illud non licet,

Saltem hoc licebit. certè extrema linea

Amare, haud nihil est.

Cum diceret quinque amoris quasi lineas esse, quarum prima est, videre eam quam ames: secunda, cum ea sermonem conferre: tertia, posse eam contingere: quarta, osculari: quinta, potiri: Vetus tamen poëta Græcus eas tantum quatuor fecerat, noto disticho:

Εὐδαίμων ὁ βλέπων σε, τῆς ὀλῆς, ὅστις ἀκνεί,

Ἡμεῖς δ' ὁ φιλῶν, ἀθάνατος δ' ὁ σωῶν.

Neque cuiquam mirum videri debet, eandem, quæ prima est, extremam vocari. Prima enim est in conciliando amore, quasi que munienda via ad id quod amantes concupiscunt. Sed si quis à fine, qui, ut ait Aristoteles, omnis actionis principium est, retrò versus numerare incipiat, eadem efficitur extrema: ut *ἐκ ἀκνέου διαγράμματος* extrema sunt, quæ in componendo fuerant prima: & ut quod in deliberando vltimum est, idem in exsequendo consilio primum est. Vt nullo modo absurdum sit, idem primum & extremam nominari. Hadrianus tamen Turnebus, homo inmensa quadam doctrinæ copia instructus, sed incedendum nimis properè, & nimis cupidè amplexari solitus ea, quæ sibi in mentem venerant, capite decimo

Mureti
lectiones
LIII
28